

Есень

Капаят златните листа
катъ изпѣта пѣсень
и разнасятъ изъ свѣта:
— Вънѣ е есень, есень. . .
И дъждьгъ рѣми, рѣми —
плачатъ небесата,
Сякашъ ангелски сълзи
трепкатъ низъ полята! . .
Пада есенната нощъ
тжжно надъ земята
и въ пригрѣдки си обви
мжката ни свѣта.
Капаят златните листа
катъ изпѣта пѣсень
и разнасятъ низъ света:
— Вънѣ е есень, есень! . .

Недѣлко Тинчевъ

Излѣзе отъ печатъ

Първата българска здравна читанка
„ЗЕЛЕНЪ ЗДРАВЕЦЪ“
отъ Д-ръ Ник. Станчевъ и Вл. Русалиевъ
съ илюстрации отъ художника Дим. Тодоровъ — Жарава. Съдържа около 100
избрани творби отъ първите наши поети,
лѣкари, учени и др. Тази читанка ще на-
учи всѣко дете на здравъ животъ. Обема 8
печатни коли — 128 стр. Цена 20 лв.
Адресъ: библиотека „Здравецъ“, ул.
„Сердика“ 18, София. Телефонъ 1-73-27,
Препоръчваме читанката!

Есенното слънце отдавна е заиг-
рало изъ спалнята. Единъ снопъ лж-
чи гали бузитъ на спящото момче. То
махна съ ржка по лицето си, като че
пжди нѣщо.

— Тони, Тони, стани, мойто мом-
че! — буди майката сънливца. —
Хайде време е вече, ще закъснѣешъ
за училище.

Момчето отваря очи, вижда май-
ка си усмихва се, протѣга ржце. Не
му се става.

— Хайде не губи време. После ще
викашъ, че си закъснѣлъ и ще бър-
зашъ да се приготвяшъ за училище.

Ставамъ ей сега! — и момчето ска-
ча въ леглото. Облича си дрехитѣ,
които отъ вечерята е приготвило на
стола до леглото, както майка му го
е наредила.

Запретва си ржавитѣ и застава
предъ чешмата. Измива си хубаво рж-
цетѣ и лицето съ сапунъ. До него
стои баща му и чака, за да се измие
и той. А майката готви закуската на
двамата,

Тони е измитъ.

— Татко, я вижъ чисти ли ми сж
ушитѣ! — поднася Тони последова-
телно и дветѣ уши предъ очитѣ на
бащата. Той ги приглежда и казва:

— Чисти сж. Това трѣбва да пра-
вишъ всѣка сутринъ.

Въ това време майката е сложила
дветѣ закуски на масата. Бащата и
момчето сѣдатъ и почватъ да ядатъ.
Тони отначало забързва, но следъ мал-
ко се замисля, зачуква съ прѣстъ по
масата и забравя да яде.

— Хей, кжде си се занесълъ, Тони?

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Прилеженъ ученикъ

Бащата: — Петърчо, внимава ли
днесъ въ училище?

Петърчо: — Да!

Бащата: — Какво учите?

Петърчо: — Смѣтане.

Бащата: — Ти какво смѣта?

Петърчо: — Плесницитѣ, които по-
лучихъ!

Умникъ

Учителтъ: — Иванчо, кое е най
умното животно на свѣта?

Иванчо: — Дѣдовото Панково ма-
гаре, г-нѣ учителю.

Учителтъ: — Защо бе, Иванчо?

Иванчо: — Защото ми изѣло учеб-
ницитѣ.

Рѣдкостъ

Английскиятъ кралъ Георгъ II при
една своя ескурзия се отбилъ въ едно
ханче гдето и пренощувалъ. На су-
тринята той поискалъ за закуска
две яйца. Като закусилъ, кралтъ по-
питалъ ханджията:

— Колко струва закуската?

— Двадесетъ шилинга!

— Толкова ли сж рѣдки по васъ
яйцата, та сж скжпи?

— Не, Ваше Величество, яйцата не
сж рѣдки но кралетѣ.

Новиятъ ученикъ

Чикъ-чирикъ,
чикъ-чирикъ,
азъ съмъ вече
ученикъ.
Имамъ плоча и
писалки
гума, моливъ и
тетрадки.
Утре трѣгвамъ
къмъ школото
съсѣ децата отъ
селото,
букви, цифри, и
чертички

да преписвамъ съсѣ ржчички.
Ще съмъ миренъ и послушенъ
и къмъ всички добродушенъ.
Спретнатъ, вчесанъ и приличенъ
и въ уроцитѣ отличенъ,
ще извикамъ съ ясенъ гласъ
щомъ се върна въ кжщи азъ:
чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ,
азъ съмъ Врабчо ученикъ.

Георги Хрусановъ

НАШИ ЦАРЕ

Първо Българско Царство

отъ основаването му въ 679 г. до пада-
нето му подъ Византийско иго въ 1018
г. Владетели сж били:

Исперихъ — 679 до 701, Тервелъ
— 702 до 719 или 701 до 718, Неиз-
вестенъ — 718 до 720, Севаръ — 724
до 740, Кормисошъ — 740 до 756.
(Следва)

Утрото на единъ малкъ ученикъ

Разказъ отъ Никола Никитовъ

— подканя го баща му. Сега игра не
бива.

Момчето отново се залавя да яде
и изпреваря баща си. Става отъ ма-
сата и отива да види колко е часътъ.

— Азъ съмъ закъснѣлъ! — вика
той като вижда, че само 10 минути
оставатъ до 8 часа.

— Кжде ми е чантата? — завика
Тони и се залутва да я търси изъ
стаята. Не я намира и плачешката вика
на майка си:

— Нѣма ми чантата съ книгитѣ!
Кжде си я оставила?

— Що питашъ мене, Тони? Азъ ли
трѣбва да се грижа за твоитѣ учебни-
ци и тетрадки? Снощи защо не ги
прибра и подреди, та сега да не гу-
бишъ време и да се ядосвашъ?

И майката затърсва изъ стайтъ,
които нареждаше:

— Колко пжти съмъ ти казвала,
че трѣбва да се учишъ на редъ. Като
се върнешъ следъ обѣдъ отъ училище,

прегледай си програмата за утре, при-
готви си домашнитѣ, научи си уроцитѣ
и следъ това си прибири всичкитѣ
книжки въ чантата. Тя трѣбва да стои
винаги на твоята масичка. Сега кжде
си я дѣналъ?

Най-после Тони намѣри чантата
подъ кревата. Вчера въ играта неза-
белязано я блѣсналъ тамъ. Но въ нея
нѣма всичкитѣ ми тетрадки и учебни-
ци. Разтърсватъ се отново и едва успѣ-
ватъ да събератъ разхвърленитѣ книги
и да ги прибератъ въ чантата.

— Моливътъ и писалката, кжде сж?
— пита майката. Тони претърсва и ги
намира въ малката чантичка.

— Тукъ сж.

— Тамъ трѣбва да стоятъ винаги.
Когато ти потрѣбватъ ще ги изва-
дишъ, следъ това пакъ тамъ трѣбва
да се прибератъ. Сжщо и книгитѣ,
тетрадкитѣ, боитѣ, линейката. Не би-
ва вече да си разхвърляшъ ученичес-
китѣ потрѣби. Тури се най-после въ
редъ и стегнатостъ. Когато така свик-
нешъ, да видишъ колко лесно ще ти
бжде при приготвянето на уроци-
тъ, а и играта ще ти стане по-прият-
на, по-сладка. Тогава нѣма всѣка сут-
ринъ да се сърдишъ и ядосваме
двама за подобни работи. Хайде сега
трѣгвай на училище!

— Довиждане, мамо!

— Довиждане Тони! Бжди внима-
теленъ!

И Тони изхвърква като птичка изъ
кжщи,

Печатница „Братство“ — София